

Цѣла нощъ тя топи кърпи въ вода и оцетъ и ги слага върху главата на болното си дете, но огънътъ не минаваше. Три дни тя не ходи на работа.

На третия день вечерътъ баба Тона се върна отъ манастира. Тя влѣзе въ стаята усмихната, но се спрѣ като попарена, щомъ видѣ, че нейното внуче лежи, а край него седи майка му, която я погледна натъжжено.

Баба Тона се наведе къмъ болното дете.

— Какво ти е, Ваньо? Да не си нѣщо боленъ? Я стани да видишъ, какво съмъ ти донесла отъ свети Ивана! И!... Едно кръстче, такова шаренко, и бѣла нафорка, — заговори тя нѣжно.

Ваньо отвори изненаданъ очи и рече живо:

— Я дай да видя, бабо!

Баба му сложи бохчичката на единъ столъ и затарашува изъ нея. Тя дълго бърка, докато намѣри кърпата, гдето бѣше скрила подарѣцитѣ отъ манастира. Извади нѣколко иконички, парченца нафора и показа едно малко кръстче.

— Я го вижъ, какво е хубаво, какво е нашарено!

Ваньо се повдигна съ блеснали очи, сграбчи съ дветѣ си ржце кръстчето и го цѣлуна, после започна да го разглежда, да го обръща на различни страни и да го глади съ ржка.

— Да знаешъ, какво се вижда презъ него! Затвори си едното оченце и погледни съ другото, хей, презъ това стѣкълце! — рече баба му, хвана дветѣ му ржце, които стиснаха кръстчето, и ги приближи до дѣсното му око, а съ другата си ржка затвори лѣвото.

Ваньо замига-замига и втична кръстчето чакъ въ зеницата на окото си.

— Я! . . . Каква картинка! Исусъ Христосъ възкрѣсва! — шепнѣше той.